

Kirken dog vel maa have en Ret til at have en Stemme med, ikke en afgjørende, men en raadgivende Stemme i en Sag, som angaae Kirkens Væe og Vel og Kirkens Fremtid i en Sag, der, saavidt jeg formaaer at see, fører et nyt Princip ind i Folkekirken. Ved at vedtage denne Lov nu ville vi, uagtet den kun skal gjælde for 5 Aar, ikke kunne Andet end præjudicere den tilkommende Afgjørelse, da, som der er blevet ytret her i Salen, denne Ret, engang givet, vanskelig vil kunne tages tilbage; ja, jeg vil tilføie, det vil sikkerligt være umuligt. Naar vi nu vedtage denne Lov, handle vi fremdeles mod det Ønske, der ikke er løst fremsat, men alvorligt og dybt begrundet af de hæderlige Mænd, som ere Kirkens Tilhængsmænd i vort Fædreland, vi handle mod samtlige Landemoders motiverede Ønske, vi handle mod en stor Deel af Landets Geistliges Ønske — thi ifjor talte 800 af dem, iaar vel kun en mindre Deel, men jeg troer, som jeg allerede engang har bemærket, at de, som talte ifjor, have meent at kunne holde sig tilbage iaar og dog blive ansete for at staae paa det samme Standpunkt —; vi handle mod et i Menighederne almindelig udtalt Ønske, thi at der foreligger Adresser fra omtrent 40,000 Menighedsmedlemmer kan dog her i Landet ikke ansees for noget Ubethdeligt; vi handle mod, hvad der med stor Styrke er fremhævet her i denne Forsamling af saa mange hæderlige Medlemmer. Der er jo her ikke Tale om, at vi aldrig skulle have en Frimenighedsløb, ikke Tale om, at den gaar ud paa Noget, der ikke kan tænkes indført i Folkekirken, men kun om, at den maatte faae en kirkelig Behandling, at den maatte blive drøftet i en Forsamling af Rægmænd og Geistlige, uden at Sagen ved nogen foreløbig Afgjørelse var præjudiceret. Derfor gjør det mig ondt, at jeg ikke kan give Loven min Stemme nu iaften. — Jeg skal slutte med det Ønske, at det varme Haab, som den høitærede Førsteminister udtalte i sit Foredrag, maa gaae i Opfyldelse, og at de Betæneligheder, jeg har ved Sagen, maae vise sig at være ugrundede, vise sig at være vildfarende, det vilde sandelig ikke glæde Noget mere end mig, og med denne Ytring skal jeg nu overlade Sagen til dens Afgjørelse.

Saffner: Det er kun en ganske kort Udtalelse, jeg skal tillade mig at fremkomme med. Jeg indrømmer, at den meest passende burde være fremkommen umiddelbart efter, at min Collega i Udvalget, den ærede 4de Landsthingsmand for 2den Kreds (Hasle) havde udtalt sig, men jeg havde ikke begjært Ordet i rette Tid. Det vil vistnok være de ærede Medlemmer fuldkommen klart, at jeg efter min hele Stilling til Sagen ikke har kunnet slutte mig til de andre Medlemmer af Udvalget, som have stillet det her foreliggende Ændringsforslag, ihvor bethdningsfuldt jeg end maatte anerkjende det for at være, at der var Enighed tilstede i Udvalget. Derimod har Udvalgets høitærede Ordfører fuldkommen Ret, naar han for udtalte, at det var min Agt at stemme for Loven. Jeg har dertil to Grunde. Den ene Grund er den, at den Overenskomst, som det nu er lykkes at tilvejebringe mellem den høitærede Regering og Lovudkastets tidligere Modstandere, jo let vilde tabe sin Betydning, naar Lovudkastets tidligere Tilhængere nu vilde stille sig som dets Modstandere. Den anden Grund for mig er den, at der ved Loven, som den vil komme til at foreligge, efterat Ændringsforslaget er vedtaget, indrømmes en større Frihed indenfor Folkekirken end den, der tidligere har været tilstede, og dernæst har jeg den Tro, at Loven, saaledes som den nu vil komme til at foreligge, ogsaa vil udøve en gavnlig Virkning. — Da jeg føler mig noget indisponeret til i dette Diebli at gaae videre, og min Anskuelse af Sagen jo vistnok er det ærede Thing tilstrækkelig bekendt, skal jeg foretrække her at standse.

Madvig: Naar man efter en lang og varm Strid er nærved at forsones sig og slutte Forlig, og Forligspunkterne foreløbig ere aftalte, er det meget betænkeligt at tale for Meget om bisse, og det er især meget betænkeligt, om de, som ville indgaae Forlig, ville gjøre sig Umage for overfor hverandre at fremhæve, hvor Meget hver især for sig har vundet for sin Sag. Det er i alt Fald bedre at fremhæve, hvad Enhver har tabt. Jeg skulde derfor ganske have tiet ved denne Leilighed, hvis vi blot indgik Forlig paa egne Vegne; men da Alt, hvad her skeer,